

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 22, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2752](#) 13-10-2025

Enquête Nexperia

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5693](#) 16-09-2025

Aransil Limited/(Voormalige) bestuurders Facevalue B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1437](#) 03-06-2025

Besluitvorming binnen bestuur bij een impasse

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1107](#) 24-04-2025

Wanbeleid bij Willibrordushof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:2297](#) 03-12-2024

Alsberg Accountants & Adviseurs c.s./Sportled Nederland c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6113](#) 15-10-2025

Leferink q.q./Bestuurders van Dock 25 B.V.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:18732](#) 30-09-2025

Geen baten, geen faillissement: turboliquidatie houdt stand

RECHTSPRAAK

Aransil Limited/(Voormalige) bestuurders Facevalue B.V.

Een bv werd gefinancierd via een convertible loan agreement met een investeringsmaatschappij. Na financiële problemen heeft een vennootschap naar het recht van Gibraltar de vordering van de bv overgenomen en desbetreffende vennootschap stelt dat de bestuurders zonder rechtsgrond bedragen aan zichzelf hebben uitgekeerd. Onder andere zijn betalingen met een lening verrekend, terwijl de lening zou worden omgezet in aandelen. De vennootschap verwijt de voormalige bestuurders van de bv onbehoorlijk bestuur (art. 2:9 BW) en vordert schadevergoeding namens de bv. Volgens het hof zijn de bestuurders voor een deel aansprakelijk.

Partijen

[Bestuurder 1], [Bestuurder 2] en [Bestuurder 3] (gezamenlijk: 'bestuurders') zijn voormalige bestuurders van Facevalue B.V. ('Facevalue'). Facevalue had sinds haar oprichting financiële problemen en werd sinds 2018 via een *convertible loan agreement* gefinancierd door de vennootschap naar het recht van Gibraltar The Bottin Limited Partnership. Deze vennootschap werd vertegenwoordigd door de vennootschap die haar investeringen beheerde, IIU Nominees Limited (gezamenlijk: 'Bottin/IIU'). Aransil Limited ('Aransil') is ook een vennootschap naar het recht van Gibraltar en zij heeft een vordering van Facevalue op haar bestuurders overgenomen.

Feiten en omstandigheden

In 2018 hebben Bottin/IIU en Facevalue een *convertible loan agreement* ter financiering van Facevalue gesloten. In 2022 heeft Bottin/IIU een extern forensisch onderzoek laten uitvoeren naar betalingen die Facevalue aan haar bestuurders heeft verricht. Uit het onderzoek blijkt dat betalingen zonder rechtsgrond aan de bestuurders zijn gedaan. Bottin/IIU heeft de financiering in Facevalue gestaakt. Facevalue verwijt haar voormalige bestuurders dat zij

bedragen hebben onttrokken en stelt hen aansprakelijk op grond van onbehoorlijk bestuur. Zij heeft haar vordering op de bestuurders aan Aransil gecedeerd. De rechtbank heeft de vorderingen van Aransil afgewezen. Volgens de rechtbank hebben de bestuurders de bedragen niet onrechtmatig aan de vennootschap onttrokken. Vervolgens is Aransil in hoger beroep gegaan, waarbij zij haar vorderingen heeft vermeerderd.

Het oordeel van het hof

Het hof wijst de vorderingen gedeeltelijk toe. Voor een deel van de betalingen bestond geen rechtsgrond en de bestuurders moeten deze terugbetalen. Het restant van de vordering is afgewezen.

Volgens het hof heeft Facevalue niet in strijd gehandeld met de *convertible loan agreement* met Bottin/IIU. Dat betekent dat de bestuurders niet onbehoorlijk hebben bestuurd. Daarnaast is ook geen sprake van onbehoorlijk bestuur op grond van een schending van de administratieverplichting in artikel 2:10 BW of de verplichting tot openbaarmaking van de jaarrekening in artikel 2:394 BW.

De bestuurders zijn niet aansprakelijk voor een betaalde relocatievergoeding en betalingen die zijn gedaan als voorschot op het salaris van een van de bestuurders. Voor beide betalingen bestaat volgens het hof een deugdelijke rechtsgrond. Een eisvermeerdering van Aransil voor de vordering van de belastingafdrachten over het salaris heeft het hof afgewezen. Ook voor betaling van overige betalingen aan advocatenkantoor KienhuisHoving en creditcardkosten kan de bestuurders geen ernstig verwijt worden gemaakt.

Volgens het hof kan de bestuurders wel een ernstig verwijt worden gemaakt voor het verrekenen van betalingen aan de bestuurders met een lening van [Bestuurder 1]. Voor de terugbetaling van de lening was een '*nomination and conversion agreement*' tussen Facevalue en [Bestuurder 1] gesloten, waarmee de lening zou worden omgezet in aandelen. Volgens het hof konden daardoor eerdere betalingen niet met de lening worden verrekend. Bij uitgifte van aandelen is ook geen rekening gehouden met de eerder uitbetaalde en 'verrekende' bedragen. Ook is voor de verrekening geen décharge verleend, omdat deze noch uit de jaarrekening blijkt, noch met de algemene vergadering van aandeelhouders is gedeeld.

Conclusie

Hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en wijst de vordering van Aransil gedeeltelijk toe. De bestuurders moeten een deel van de betalingen van Facevalue terugbetalen.

A. Schulz, november 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5693

Zaaknummer: ECLI:NL:GHARL:2025:5693

Rechters: M.A.M. Essed, M.W. Zandbergen en H.H.B. Vedder

Advocaten: L.H.K. Peereboom-Bogers en T. Nijenhuis

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:10 BW, 2:394 BW en 2:245 BW

RECHTSPRAAK

Wanbeleid bij Willibrordushof

Deze zaak betreft een tweedefasebeschikking van de OK. De verweerster in deze enquêteprocedure is Willibrordushof, een entiteit die is opgericht met het oog op de realisatie van een aantal woningen in het centrum van Waalre. Tussen de twee aandeelhouders en bestuurders van Willibrordushof is een conflict ontstaan. Dit conflict ziet op (i) vermeende, benadelende tegenstrijdigbelangtransacties van Willibrordushof, (ii) het ontnemen van een zakenkans van Willibrordushof, (iii) het ten onrechte in rekening brengen van kosten aan Willibrordushof en (iv) de verstoorde verhoudingen tussen de twee aandeelhouders. De feiten die ten grondslag liggen aan dit conflict, vormden voor de OK aanleiding in de eerstefasebeschikking een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Willibrordushof. Op basis van dit onderzoek komt de OK in deze beschikking tot het oordeel dat sprake is van wanbeleid.

Feiten en procesverloop

Willibrordushof is op 29 maart 2016 opgericht en is een vennootschap die zich bezighoudt met het ontwikkelen van vastgoed en de exploitatie en het beheer daarvan. 'Aandeelhouder 1' en 'Aandeelhouder 2' houden elk 50% van de aandelen in Willibrordushof. De twee aandeelhouders vormen sinds de oprichting samen het bestuur van Willibrordushof en zijn als bestuurders gezamenlijk bevoegd de vennootschap te vertegenwoordigen. Aandeelhouder 1 is een pensioenmaatschappij die beleggingsactiviteiten verricht. Twee zussen en één broer ('de Broer') houden ieder voor 1/3 deel de aandelen in Aandeelhouder 1. Sinds april 2021 is één van de zussen enig bestuurder van Aandeelhouder 1; daarvoor was dat de Broer. Aandeelhouder 2 is een vennootschap die zich bezighoudt met vastgoedontwikkeling. De twee aandeelhouders van Aandeelhouder 2 vormen samen het bestuur van Aandeelhouder 2.

Meer specifiek is Willibrordushof opgericht om grond gelegen aan de Bergstraat en de Willibrorduslaan te Waalre te herontwikkelen. In dat kader heeft Willibrordushof de percelen aan de Willibrorduslaan 33 en 35 verworven en is Willibrordushof in onderhandeling getreden met de eigenaar van het bedrijfspand aan de Bergstraat 23. Willibrordushof heeft afgezien van de koop van dit pand aan de Bergstraat 23 en dit pand is vervolgens door de Broer en één van de aandeelhouders van Aandeelhouder 2 verworven via persoonlijke vennootschappen van hen. Toen één van de zussen de Broer aansprak op de aankoop van het perceel aan de Bergstraat 23, is een aanbod gedaan aan de zussen om ook in dat project te participeren ('Bezwaar I – Bergstraat 23').

Vervolgens heeft Willibrordushof de percelen aan de Willibrorduslaan 33 en 35 verkocht en geleverd aan respectievelijk de schoondochter van de Broer en de dochter van één van de aandeelhouders van Aandeelhouder 2. De transactie is gefinancierd met een renteloze lening vanuit Willibrordushof aan de kopers. Ongeveer een jaar later zijn deze percelen met een forse winst doorverkocht ('Bezwaar II – Willibrorduslaan 33 en 35'). Verder geldt dat diverse kosten die zijn gerelateerd aan de herontwikkeling van percelen die niet in eigendom zijn verkregen door Willibrordushof (zoals notariskosten en kosten met betrekking tot onderzoek) wel in rekening zijn gebracht bij Willibrordushof, terwijl deze lasten beweerdelijk door Bergstaete Waalre (waarvan Aandeelhouder 2 en de Broer aandeelhouders zijn) hadden moeten worden gedragen ('Bezwaar III – Facturatie en betaling').

Op 17 april 2021 heeft één van de zussen de Broer vervangen als enig bestuurder van Aandeelhouder 1 (en dus middellijk bestuurder van Willibrordushof). Sindsdien heeft de zus diverse verzoeken gedaan die erop waren gericht inzicht te krijgen in de financiële administratie (waaronder de bankrekening) van Willibrordushof ('Bezwaar IV – Verstoorde verhoudingen'). Vervolgens heeft Aandeelhouder 1 haar bezwaren tegen het beleid en de gang van zaken van Willibrordushof kenbaar gemaakt en is uiteindelijk een enquêteprocedure gestart.

Bij beschikking van 27 oktober 2022 heeft de OK in de gestarte enquêteprocedure een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Willibrordushof vanaf 29 oktober 2016. Het onderzoeksverslag lag op 25 juni 2024 ter inzage en bij verzoekschrift van 25 augustus 2024 heeft Aandeelhouder 1 de OK kort gezegd verzocht te bepalen dat sprake is van wanbeleid en bij wijze van voorzieningen Aandeelhouder 2 als bestuurder te ontslaan en Aandeelhouder 1 bevoegd te verklaren om als enig bestuurder het bestuur te vormen van Willibrordushof. Dit onderzoek richt zich op de vier bezwaren die hierboven zijn uiteengezet. De bevindingen van de onderzoeker ten aanzien van de bezwaren worden, voor zover relevant, betrokken onder het kopje 'Oordeel OK'.

Oordeel OK

De OK stelt allereerst een aantal uitgangspunten voorop, waaronder dat in familierechtelijke verhoudingen – zoals hier aan de orde – eerder de mogelijkheid van vermenging van belangen kan spelen en dat in een dergelijk geval er reden is daarop attent te zijn en met de nodige zorgvuldigheid te voorkomen dat ontoelaatbare belangenverstrengeling ontstaat (vgl. o.m. HR 1 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD9857 (*Zwagerman*)). Verder herhaalt de OK het uitgangspunt dat handelen in strijd met gedragsnormen die voortvloeien uit artikel 2:8 BW niet zonder meer meebrengt dat zich wanbeleid heeft voorgedaan. De vaststelling wanbeleid vereist namelijk dat sprake is van een handelen dat in strijd is met elementaire beginselen van verantwoord ondernemerschap. Een schending van gedragsnormen kan ook leiden tot het oordeel onjuist beleid (vgl. art. 2:354 BW).

Voor wat betreft de vier specifieke bezwaren oordeelt de OK als volgt.

1. *Bezwaar I – Bergstraat 23*. De OK is met de onderzoeker van oordeel dat de verwerving en de herontwikkeling van Bergstraat 23 paste binnen de bedrijfsvoering van Willibrordushof. Al met al heeft echter nooit een deugdelijke beoordeling plaatsgevonden van de kansen van verwerving en herontwikkeling van Bergstraat 23 door Willibrordushof. Dit kan het bestuur van Willibrordushof worden verweten. Daar staat tegenover dat de andere aandeelhouders wel de mogelijkheid is geboden te participeren. Mede tegen die achtergrond kan volgens de OK niet worden aangenomen dat de zussen als indirecte aandeelhouders door het besluit om Bergstraat 23 niet in Willibrordushof te verwerven, zijn benadeeld. Gelet op deze omstandigheden, in samenhang beschouwd, is het aan het bestuur van Willibrordushof wat betreft Bergstraat 23 te verwijten handelen en nalaten weliswaar onjuist, maar kan het op zichzelf niet als wanbeleid worden aangemerkt.

2. *Bezwaar II – Willibrorduslaan 33 en 35*. Volgens de OK hadden de (middellijk) bestuurders van Willibrordushof bij de verkoop van de percelen aan de Willibrorduslaan 33 en 35 aan respectievelijk hun schoondochter en dochter te maken met zodanig onverenigbare belangen dat in redelijkheid kan worden betwijfeld of zij zich bij hun handelen uitsluitend hebben laten leiden door het belang van Willibrordushof en haar onderneming (vgl. HR 29 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA0033 (*Bruil*)). Indien sprake is van een dergelijk tegenstrijdig belang is een hogere mate van zorgvuldigheid vereist in de voorbereiding, besluitvorming en uitvoering van een transactie. Daarom had over de verkoop van de percelen gelegen aan de Willibrorduslaan 33 en 35 ten opzichte van alle (indirect) aandeelhouders van Willibrordushof volstrekte openheid moeten worden betracht en had het bestuur moeten waarborgen dat de verkoopprijzen van de percelen aan de Willibrorduslaan 33 en 35 op basis van onafhankelijke taxaties tot stand zouden komen. De slotsom is dat het toenmalige bestuur van

Willibrordushof in strijd met het bepaalde in artikel 2:8 BW heeft gehandeld door geen openheid te betrachten over verkoop van de Willibrorduslaan 33 en 35.

3. *Bezwaar III – Facturatie en betaling.* De conclusie van de OK luidt dat uit het onderzoeksverslag blijkt dat door Willibrordushof voldane facturen en de mogelijkheden om bedragen door te belasten aan Bergstaete Waalre niet altijd voldoende zorgvuldig door het bestuur van Willibrordushof zijn beoordeeld. Er hebben echter ook weer correcties en betalingen ter compensatie vanuit Bergstaete Waalre aan Willibrordushof plaatsgevonden. Wat resteert is volgens de OK te gering in omvang om de hoge drempel van wanbeleid te kunnen rechtvaardigen.

4. *Bezwaar IV – Verstoorde verhoudingen.* Welke informatie nog ontbreekt en of en in welke mate thans nog sprake is van een informatie-asymmetrie heeft Aandeelhouder 1 onvoldoende duidelijk gemaakt volgens de OK. Dat wat betreft informatievoorziening sprake is van wanbeleid heeft de OK dan ook niet kunnen vaststellen.

Het voorgaande leidt volgens de OK tot de slotsom dat uit het onderzoek blijkt van wanbeleid. Dat wanbeleid ziet met name op Bezwaar II (Willibrorduslaan 33 en 35), maar aan dat oordeel draagt volgens de OK ook bij dat het bestuur van Willibrordushof ook ter zake van Bergstraat 23 (Bezwaar I) en de betaling van diverse facturen (Bezwaar III) onjuist heeft gehandeld.

De OK ziet geen aanleiding om een van de gevraagde definitieve voorzieningen – ontslag van Aandeelhouder 2 als bestuurder van Willibrordushof en Aandeelhouder 1 zelfstandig bevoegd te verklaren als bestuurder van Willibrordushof – te treffen. Voor toewijzing daarvan bestaan volgens de OK geen goede redenen. Het wanbeleid is met name te wijten aan de Broer, en niet aan Aandeelhouder 2. Verder is het project waarvoor Willibrordushof was opgericht, voltooid en is zij inmiddels een slapende entiteit die gereed is om te worden vereffend.

V.M. van Erpers Roijaards, november 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1107

Zaaknummer: 200.345.106/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, W.A.H. Melissen, A.J. Wolfs, S. ten Have en W. Wind

Advocaten: T.G.L.M. Meevis, R. van Kersbergen, H.J. Alberts en R. van den Berg Jeths

Wetsartikelen: 2:355 BW, 2:8 BW en 2:354 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Nexperia

Nexperia Holding B.V. en Nexperia B.V. verzoeken de OK om een enquête en onmiddellijke voorzieningen wegens ernstige twijfels aan het beleid en de gang van zaken binnen de vennootschap. De OK constateert dat de CEO een tegenstrijdig belang heeft bij transacties met een gelieerde partij en dat essentiële governance-afspraken met het Ministerie van Economische Zaken niet zijn nagekomen. De OK past de norm van tegenstrijdig belang (art. 2:239 lid 6 BW) toe conform de gangbare jurisprudentie: bij zulke belangenconflicten is verhoogde zorgvuldigheid en transparantie vereist, wat hier ontbrak. De OK schorst de CEO, benoemt een onafhankelijke bestuurder met doorslaggevende stem en plaatst de aandelen onder beheer. Het verbod op communicatie over de procedure wordt uiteindelijk opgeheven.

Feiten en partijen

Nexperia Holding B.V. en Nexperia B.V. ('Nexperia') zijn Nederlandse ondernemingen in de halfgeleiderindustrie. De aandelen in Nexperia worden sinds 2016 indirect gehouden door het Chinese Wingtech Technology Co. Ltd. ('Wingtech') via Yuching Holding Limited ('Yuching'). Door deze structuur ondervindt Nexperia belemmeringen, onder meer door Amerikaanse exportrestricties (de 50%-rule). In Europa en de VS groeit daarnaast de negatieve perceptie rond de Chinese invloed op Nexperia, wat leidt tot zakelijke en operationele risico's. In 2024 zoekt Nexperia steun bij het ministerie van Economische Zaken ('de Staat') om te worden erkend als Europees bedrijf en doet in dat kader toezeggingen over governance, waaronder de invoering van een raad van commissarissen en versterking van informatiebeveiliging.

Aanleiding en verzoek

De Chief Legal Officer ('CLO') van Nexperia verzoekt de OK om een enquête en onmiddellijke voorzieningen. De klachten richten zich op het niet uitvoeren van governance-afspraken met

de Staat (tegen de achtergrond van het risico van de 50%-rule), het bestaan van een tegenstrijdig belang bij transacties met Shanghai Jiangzin Technology Co., Ltd. ('WSS') (een door de CEO gecontroleerde entiteit), en het ontslag van sleutelfunctionarissen zonder advies van de ondernemingsraad ('OR'). De OR wijst expliciet op schending van het adviesrecht ex artikel 30 WOR bij het (voorgenomen) ontslag van de CLO. De Staat ondersteunt het verzoek, gezien het belang van Nexperia voor de Nederlandse en Europese economie en veiligheid.

Standpunten

Partijen nemen de volgende standpunten in:

- Nexperia (CLO): twijfelt aan het beleid, wijst op tegenstrijdig belang en niet nagekomen afspraken.
- Yuching/CEO: betwisten de bevoegdheid van de Nederlandse rechter en stellen dat het verzoek vooral geopolitiek is ingegeven.
- De Staat: benadrukt het belang van Nexperia voor de economische veiligheid en de noodzaak van snelle maatregelen.
- De OR: wijst op schending van het adviesrecht bij het ontslag van de CLO.

Juridisch kader en beoordeling

De OK toetst primair aan artikel 2:349a BW (enquêteprocedure) en artikel 2:239 lid 6 BW (tegenstrijdig belang). De OK benadrukt dat bij een tegenstrijdig belang een bestuurder zich niet alleen moet onthouden van besluitvorming, maar dat ook een verhoogde mate van zorgvuldigheid en transparantie vereist is. Dit houdt in dat belangen strikt gescheiden moeten worden, transacties zakelijk verantwoord en marktconform moeten zijn, en dat inschakeling van deskundigen of externe toetsing wenselijk kan zijn. In deze zaak constateert de OK dat de CEO, die indirect belanghebbende is bij zowel Nexperia als WSS, heeft aangestuurd op omvangrijke transacties met WSS die niet in het belang van Nexperia waren. De OK stelt vast dat de vereiste waarborgen volledig ontbraken: er was geen transparantie, geen externe toetsing en geen duidelijke scheiding van belangen.

De OK overweegt dat het niet opvolgen van governance-afspraken met de Staat, ondanks de urgentie vanwege de plaatsing van Wingtech op de US Entity List en de invoering van de 50%-rule, ernstig is. Ook het plotseling intrekken van bankvolmachten van financiële sleutelfunctionarissen en het (voorgenomen) ontslag van de CLO, CFO en COO zonder advies

van de OR worden als ondernemingsrechtelijk relevant en ernstig aangemerkt.

De OK wijst het verweer van Yuching en de CEO, dat het verzoek vooral geopolitiek zou zijn ingegeven en dat de Nederlandse rechter niet bevoegd zou zijn, af. De OK motiveert haar bevoegdheid door te wijzen op het belang van de Nederlandse vennootschap en het enquêterecht, ondanks de internationale component van de zaak. De OK verwijst naar artikel 995 Rv en artikel 2:345 BW voor haar bevoegdheid en benadrukt dat het belang van de vennootschap en haar onderneming centraal staat.

Spoeisendheid en voorzieningen

De procedure verloopt zeer spoedisend, mede vanwege de acute dreiging van de 50%-rule en het risico op onherstelbare schade voor de onderneming. De OK acht het *ex parte* (vooraftaand aan de zitting, enkele uren na ontvangst van het verzoek) treffen van voorzieningen gerechtvaardigd, wat uitzonderlijk is en de ernst van de situatie onderstreept. De OK overweegt of minder vergaande maatregelen mogelijk zijn, maar acht de schorsing van de CEO en het onder beheer plaatsen van de aandelen noodzakelijk en proportioneel, gezien de belangen van de vennootschap en haar stakeholders. Het verzoek van Yuching en de CEO om de CLO te schorsen wordt afgewezen, omdat dit niet in het belang van de vennootschap wordt geacht.

Oordeel en onmiddellijke voorzieningen

De OK oordeelt dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken bij Nexperia. De CEO wordt geschorst als bestuurder, G.R.C. Dierick wordt benoemd tot niet-uitvoerende bestuurder met doorslaggevende stem, en de aandelen van Yuching in Nexperia Holding (minus één) worden onder beheer geplaatst bij mr. drs. A.R.J. Croiset van Uchelen. De werking van artikel 3 van het bestuursreglement van Nexperia wordt geschorst. Het verbod op communicatie over de procedure wordt eerst gedeeltelijk, daarna volledig opgeheven, omdat de zaak inmiddels breed in de media is verschenen.

D.L. Westerbeek, november 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2752

Zaaknummer: 200.359.769/01 OK 2

Rechters: A.W.H. Vink, J.M. de Jongh, E. Loesberg, M.J.R. Broekema en G. Eikelenboom

Advocaten: J.L. van der Schrieck, B.A. de Ruijter, W.A. Vader, S.F.H. Jellinghaus, J.M. Blok, P.P.M. van

Kippersluis, M.C. Burggraaf, F.C.W. Wijffels, A.D. Polkerman en E. Meijer van Gelderen

Wetsartikelen: 2:349a BW, 2:239 lid 6 BW, 2:345 BW, 995 Rv, 2:346 lid 1, aanhef en onder e BW, 2:349 lid 1 BW, 2:349a lid 3 BW, 3o WOR, 28 Rv, 3 Rv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Besluitvorming binnen bestuur bij een impasse

In dit geschil tussen twee bestuurders van een Nederlandse vennootschap met een Italiaanse dochtervennootschap, heeft één van de bestuurders zonder instemming van de andere bestuurder als aandeelhouder van de Italiaanse dochtervennootschap besluiten genomen tijdens de aandeelhoudersvergadering tot het ontslag van een bestuurder, tot benoeming van zichzelf als bestuurder en tot statutenwijziging. Daarmee heeft deze bestuurder de zeggenschap binnen de Italiaanse dochtervennootschap naar zich toe getrokken. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, waar onder meer in is geoordeeld dat deze besluiten ongedaan gemaakt moeten worden. Voorts oordeelt het hof dat appellant medewerking moet verlenen aan een verzoek aan de OK om een onafhankelijk persoon als bindend adviseur te benoemen overeenkomstig het bepaalde in een eerdere schikking tussen appellant en geïntimeerde.

Feiten, vorderingen en verweer

Het Gerechtshof Amsterdam behandelt een geschil tussen [appellant] ('de Zus') en [geïntimeerde] ('de Broer'), broer en zus, (gezamenlijk 'Partijen'). De Zus, de Broer en hun vader hebben een aandelenbelang in een Nederlandse vennootschap ('de Holding') van respectievelijk 25%, 50% en 25%. Partijen zijn tevens gezamenlijk bevoegde bestuurder van de Holding, welke op haar beurt enig aandeelhouder is van de Italiaanse dochtervennootschap ('de Dochtervennootschap'). Na het overlijden van hun moeder zijn partijen verwikkeld geraakt in diverse juridische procedures, onder meer omtrent de zeggenschap in de Dochtervennootschap. Op 18 mei 2022 is onder begeleiding van de OK een schikking getroffen, waarbij onder meer is overeengekomen dat in het geval van een impasse een bindend adviseur dient te worden benoemd.

Op 5 mei 2023 heeft de Zus een aandeelhoudersvergadering van de Dochtervennootschap bijeengeroepen en daar, zonder instemming van de Broer, besluiten genomen tot (i) ontslag van een bestuurder ('de Ontslagen bestuurder'), (ii) benoeming van zichzelf als enig bestuurder en (iii) wijziging van de statuten.

De Broer heeft vervolgens in kort geding bij de rechtbank Amsterdam gevorderd dat deze besluiten ongedaan worden gemaakt en dat de Zus wordt veroordeeld tot medewerking aan het benoemen van een bindend adviseur. De voorzieningenrechter heeft op 19 juli 2023 vonnis gewezen, waarbij de vorderingen van de Broer grotendeels zijn toegewezen: de Zus werd veroordeeld tot medewerking aan het terugdraaien van de besluiten en tot het benoemen van een bindend adviseur.

De Zus vordert in principaal appel primair vernietiging van het vonnis en een verklaring dat de Nederlandse rechter onbevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen van de Broer tot het terugdraaien van het besluit tot ontslag van de Ontslagen bestuurder als bestuurder van de Dochtervennootschap, dan wel de Ontslagen bestuurder weer te benoemen als bestuurder ('vordering I'), en tot het wijzigen van de statuten van de Dochtervennootschap, dan wel de statuten weer in zijn oorspronkelijke staat te stellen ('vordering II'). Subsidiair vordert zij niet-ontvankelijkverklaring dan wel afwijzing van de vorderingen van de Broer.

De Broer verzoekt het hof om de grieven van de Zus te verwerpen en het bestreden vonnis te bekrachtigen. Daarnaast vordert hij in incidenteel appel, met vermeerdering van eis, onder meer dat de Zus wordt veroordeeld tot medewerking aan het nemen van een bestuursbesluit om een Italiaanse advocaat te instrueren tot effectuering van het bestuursbesluit tot herstel van de eerdere situatie, en tot medewerking aan het gezamenlijk verzoek aan de OK tot benoeming van een bindend adviseur. Daarnaast verzoekt de Broer hem een machtiging te verlenen om een aandeelhoudersvergadering bijeen te roepen.

Beoordeling

Ten aanzien van het principaal appel van de Zus, oordeelt het hof allereerst dat de voorzieningenrechter in Amsterdam bevoegd is om kennis te nemen van vordering I en vordering II van de Broer, zowel jegens de Holding als de Zus.

Voorts oordeelt het hof dat partijen op grond van de statuten van de Holding en de in 2022 overeengekomen schikking, waarmee werd beoogd een evenwichtiger verhouding tussen partijen te creëren, gezamenlijk bevoegd zijn tot vertegenwoordiging van de Holding en dat bij een impasse een bindend adviseur zal worden benoemd. Door op 5 mei 2023 zonder instemming van de Broer namens de Holding besluiten te nemen op de aandeelhoudersvergadering van de Dochtervennootschap, heeft de Zus in strijd gehandeld

met de statuten van de Holding en de afspraken van de schikking. Het hof acht het daarom gerechtvaardigd dat de Zus wordt veroordeeld tot medewerking aan het terugdraaien van de genomen besluiten, zodat de beoogde pariteit tussen partijen wordt hersteld.

In het incidenteel appel oordeelt het hof dat binnen de Holding sprake is van een impasse. Het hof stelt namelijk vast dat partijen al maanden geen overeenstemming kunnen bereiken over de agenda van de algemene vergadering, waardoor de besluitvorming binnen de Holding is verlamd en de Holding feitelijk een 'stuurloos schip' is. Dit rechtvaardigt het bevel aan de Zus om mee te werken aan een gezamenlijk verzoek aan de OK tot benoeming van een onafhankelijke deskundige als bindend adviseur conform hetgeen is overeengekomen in de schikking.

De vordering tot machtiging van de Broer om zelfstandig een aandeelhoudersvergadering bijeen te roepen wordt afgewezen, omdat het verzoek niet is gedaan in het petitum van het incidenteel appel. Daarnaast is niet voldaan aan de formele vereisten van een dergelijk verzoek, zoals neergelegd in artikel 2:220 lid 1 BW en artikel 2:221 lid 1 BW.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter en veroordeelt de Zus tot medewerking aan het terugdraaien van de besluiten en aan het benoemen van een bindend adviseur.

S.M. Bálint, november 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1437

Zaaknummer: 200.331.582/01 KG

Rechters: J.L.M. Groenewegen, J.M. van den Berg en J.G. Sijmons

Advocaten: R.M.T. van den Bosch en H. Moltmaker

Wetsartikelen: 2:239 BW, 2:220 BW, 2:221 BW en 6:230 BW

RECHTSPRAAK

Geen baten, geen faillissement: turboliquidatie houdt stand

Schuldeisers van een geturboliquideerde vennootschap verzoeken de faillietverklaring van deze vennootschap. Er zouden potentiële baten zijn op grond van vereenzelviging en bestuurdersaansprakelijkheid. De rechtbank acht deze baten echter niet aannemelijk. Het verzoek wordt afgewezen.

Een bv die is ontbonden via turboliquidatie, kan volgens vaste rechtspraak alsnog failliet worden verklaard als summierlijk is gebleken van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn en als ook aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan (HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1631, JOR 2025/76). In dit soort zaken is het natuurlijk meestal een onbetaald gebleven schuldeiser die het faillissement aanvraagt, zo ook in onderhavige zaak. Waar het regelmatig mis gaat voor schuldeisers, is het aantonen van het bestaan van baten, wederom, zo ook in onderhavige zaak.

Het betreft een bv die in 2023 is ontbonden via turboliquidatie. Twee (volgens hen) onbetaald gebleven schuldeisers hebben de rechtbank verzocht het faillissement van deze bv uit te spreken. Zij menen dat de bv nog baten heeft en dat deze baten er ook al waren ten tijde van de turboliquidatie. De schuldeisers lijken daarbij een beroep te doen op het leerstuk van vereenzelviging. Volgens hen zouden de activiteiten van de bv na de turboliquidatie onder dezelfde bedrijfsnaam zijn voortgezet door een gelieerde vennootschap. Daarmee zou volgens de schuldeisers waarde zijn onttrokken aan de bv. Daarnaast menen de schuldeisers een bate van de bv te kunnen vinden in het feit dat de jaarrekeningen van 2017 en 2018 niet tijdig zijn ingediend, hetgeen op grond van artikel 2:248 lid 2 BW grond zou zijn voor bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement.

Er wordt verweer gevoerd en gesteld dat er geen baten aanwezig zijn. Al eerder dit jaar heeft de rechtbank Den Haag geoordeeld dat de bv ten tijde van turboliquidatie geen baten had en dat er geen overheveling van activiteiten heeft plaatsgevonden. Bovendien wordt betwist dat sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 BW, als gevolg waarvan ook geen sprake zou zijn van een potentiële bate uit hoofde van

bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement. Gewezen wordt op het zesde lid van artikel 2:248 BW, waarin staat dat een vordering wegens onbehoorlijke taakvervulling slechts kan worden ingesteld wanneer dit zich heeft voorgedaan in de drie jaren voorafgaand aan het faillissement. De jaarrekeningen waarop de schuldeisers zich beroepen, zijn van 2017 en 2018 en vallen daarmee buiten de reikwijdte van artikel 2:248 BW.

De rechtbank wijst het verzoek tot faillietverklaring af, nu niet summierlijk is gebleken van feiten en omstandigheden die voldoende aannemelijk maken dat er nog baten zijn. De schuldeisers hebben volgens de rechtbank onvoldoende onderbouwd dat de activiteiten van de bv na haar ontbinding zijn voortgezet door een aan haar gelieerde vennootschap en dat daarmee baten aan de bv zijn onttrokken.

De rechtbank ziet ook geen grond voor het aannemen van het bestaan van een (potentiële) bate uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. In eerder gevoerde bestuurdersaansprakelijkheidsprocedures tussen de partijen zijn alle verzoeken door de schuldeiser hiertoe afgewezen. Bovendien is het inderdaad zo dat de te laat gedeponeerde jaarrekeningen over de boekjaren 2017 en 2018 buiten de referteperiode van drie jaar vallen. Al met al blijft de bv ontbonden.

S. Renssen, november 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:18732

Zaaknummer: C/09/690783 / FT RK 25/699

Rechters: J.C.A.T. Frima

Advocaten: M. Harte en S.G.H. Nieuwendijk

Wetsartikelen: 6 Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Leferink q.q./Bestuurders van Dock 25 B.V.

De curator van een failliete vennootschap stelt de twee (oud-)bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De rechtbank overweegt dat de administratieplicht is geschonden en dat de ene bestuurder ('Bestuurder 1') vermogen aan de vennootschap heeft onttrokken. De bestuurders zijn daarom in beginsel aansprakelijk voor het boedeltekort. Het beroep van de andere bestuurder ('Bestuurder 2') op disculpatie slaagt niet. De rechtbank oordeelt dat Bestuurder 2, toen hij van zijn medebestuurder geen inzage kreeg in de administratie en signalen kreeg van problemen met betalingen, onvoldoende (verscherpt) toezicht heeft gehouden op zijn medebestuurder. Omdat Bestuurder 2 relatief snel na het ontdekken van de problemen is afgetreden terwijl na zijn aftreden veel meer fout is gegaan dan daarvoor, matigt de rechtbank het aansprakelijke bedrag tot 20% van het boedeltekort. In de vrijwaringsprocedure oordeelt de rechtbank dat slechts de helft van het bedrag dat Bestuurder 2 verschuldigd is hem aangaat. Als Bestuurder 2 meer betaalt dan hem in de onderlinge verhouding tot Bestuurder 1 aangaat, moet Bestuurder 1 dit aan hem vergoeden.

Feiten en vordering

In deze uitspraak van de rechtbank Overijssel staat de vraag centraal of de bestuurders van het failliete Dock 25 B.V. hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het faillissementstekort wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Voor de leesbaarheid worden de bestuurders aangeduid als 'Bestuurder 1' en 'Bestuurder 2'. Dock 25 is in februari 2021 opgericht en hield zich bezig met het bouwen van luxe woonboten. Bestuurder 2 is via zijn persoonlijke holding bestuurder geweest van februari 2021 tot april 2022. Dock 25 is bij vonnis van 23 november 2022 failliet

verklaard.

De curator van Dock 25 stelt beide bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor het faillissementstekort begroot op € 554.757,35, wegens schending van de administratieplicht ex artikel 2:248 lid 2 jo. 2:10 BW. Daarbij heeft de curator betaling gevorderd van een voorschot van het faillissementstekort ter hoogte van € 400.000 én een bestuursverbod op grond van artikel 106a Fw voor beide bestuurders. Bestuurder 1 verschijnt niet in de procedure, Bestuurder 2 voert gemotiveerd verweer.

Bestuurdersaansprakelijkheid

Volgens het oordeel van de rechtbank is er sprake geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode dat ook Bestuurder 2 in functie was. Gebleken is dat Bestuurder 1 onttrekkingen heeft gedaan, waardoor niet is voldaan aan de administratieplicht. Zo blijkt een groot deel van de bankmutaties onverantwoord, is een bedrag van € 397.957,61 doorgesluisd naar een dochtervennootschap van de persoonlijk holding van Bestuurder 1 en heeft Bestuurder 1 in privé geld onttrokken van Dock 25.

Bestuurder 2 heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Bestuurder 2 betwist dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement van Dock 25 is. De rechtbank volgt Bestuurder 2 niet in zijn verweer en oordeelt dat in de periode dat Bestuurder 2 bestuurder was, Bestuurder 1 grote bedragen heeft onttrokken aan Dock 25 en dat de administratie over die periode niet volledig is. Aangezien geen sprake is van een onbelangrijk verzuim, staat vast dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur van het voltallige bestuur wegens schending van de administratieplicht. Bestuurder 2 stelt nog dat de financiële problemen pas zijn ontstaan nadat hij is afgetreden. De rechtbank oordeelt dat met deze stelling geen afbreuk kan worden gedaan aan het rechtsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW, aangezien het financieel wanbeleid van een bestuurder, de onbehoorlijke taakvervulling van het gehele bestuur met zich brengt. Het collegialiteitsbeginsel staat voorop.

Disculpatie

Bestuurder 2 doet vervolgens een beroep op disculpatie als bedoeld in artikel 2:248 lid 3 BW. Binnen het bestuur van Dock 25 was er namelijk sprake van een interne taakverdeling op basis van onderling gemaakte afspraken en wederzijds vertrouwen, waarbij Bestuurder 1 voornamelijk belast was met verrichten van de gehele administratie en projectmanagement. Toen Bestuurder 2 bekend werd met het feit dat Bestuurder 1 diverse facturen onbetaald liet, heeft Bestuurder 2 om opheldering gevraagd. Dit heeft hij nooit gekregen. Mede hierdoor is hij afgetreden als bestuurder. De rechtbank oordeelt dat het bestuur in beginsel collectief verantwoordelijk is voor een behoorlijke taakvervulling en dat een beroep op disculpatie

slechts bij hoge uitzondering mogelijk is. In het onderhavige geval kan Bestuurder 2 zich op basis van de aangevoerde feiten en omstandigheden niet disculperen. De reden hiervoor is dat Bestuurder 2 niet een voldoende actieve houding heeft aangenomen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur af te wenden. Zo heeft hij onvoldoende verscherpt toezicht gehouden op de financiële gang van zaken. Op basis van het collegialiteitsbeginsel mocht dit wel van hem worden verwacht. Bestuurder 2 heeft niet tijdig en adequaat ingegrepen toen hij financiële discrepanties heeft opgemerkt.

Matiging

Het beroep op matiging ex artikel 2:248 lid 4 BW van het bedrag waarvoor Bestuurder 2 aansprakelijk is, wordt wel toegewezen. De rechtbank overweegt dat na het aftreden van Bestuurder 2 veel meer is fout gegaan dan in de periode daarvoor, waardoor de aansprakelijkheid van Bestuurder 2 gematigd wordt tot 20% van het faillissementstekort.

Bestuursverbod

Gelet op het ernstige wanbestuur door Bestuurder 1 wordt het gevorderde bestuursverbod toegewezen. Het bestuursverbod voor Bestuurder 2 wordt niet toegewezen. Het door de curator gevorderde voorschot op het faillissementstekort wordt ten opzichte van Bestuurder 1 volledig toegewezen. Het gevorderde voorschot ten opzichte van Bestuurder 2 wordt toegewezen met inachtneming van de matiging van 20%.

Vrijwaring

In de vrijwaringszaak oordeelt de rechtbank dat met inachtneming van het toegewezen beroep op matiging voor Bestuurder 2 hem een beroep op regres ex artikel 6:10 BW jegens Bestuurder 1 toekomt voor hetgeen Bestuurder 2 meer heeft voldaan aan de curator dan hem in zijn onderlinge verhouding tot Bestuurder 1 aanging.

D.M.M. Detisch, november 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 15-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6113

Zaaknummer: C/o8/315130 / HA ZA 24-223

Rechters: U. van Houten

Advocaten: N.J.H. Leferink en A.J.C. van Gurp

Wetsartikelen: 2:248 BW en 6:6 BW

RECHTSPRAAK

**Alsberg Accountants & Adviseurs c.s./Sportled
Nederland c.s.**

Accountants zijn aansprakelijk voor de schade die bestuurders hebben geleden doordat de curator van een failliete vennootschap hen op basis van een rapport van de accountants aansprakelijk heeft gesteld. Op basis van een verkeerd gebruik van de term ‘contractwaarde’ werden de bestuurders in eerste aanleg veroordeeld tot betaling van een fors bedrag aan de curator. De accountants hebben nagelaten in te grijpen toen zij merkten dat de curator het rapport foutief inzette in deze procedure. De schade bestaat naar het oordeel van het hof met name uit de kosten voor het voeren van verweer en het instellen van hoger beroep.

Digital Exposure Systems B.V. (‘DES’) verhuurde LED-banners aan voetbalclubs. In 2009 zijn verschillende activa en passiva van DES, waaronder de verhuurcontracten met Willem II en Vitesse, voor € 2.659,09 overgedragen aan SportLED Nederland B.V. (‘SportLED’), een vennootschap van een van de bestuurders. In 2013 is DES failliet verklaard. De curator van DES overweegt de transactie te vernietigen en de bestuurders uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid in rechte te betrekken. In dat kader verzoekt de curator accountants van het kantoor Alsberg Accountants & Adviseurs B.V. (‘Alsberg’) om de administratie van DES op een aantal punten te onderzoeken en daarover te rapporteren. In haar rapport (‘het Alsberg-rapport’) heeft Alsberg de (te verwachten) kasstroom met betrekking tot de verhuurcontracten vastgesteld. In het Alsberg-rapport schrijft zij echter dat de *contractwaarde* van deze verhuurcontracten, na aftrek van kosten en afschrijvingen, € 805.355 bedraagt.

De curator start vervolgens een procedure tegen de bestuurders van DES en SportLED. Daarbij gebruikt hij het Alsberg-rapport om de geleden schade te onderbouwen. Tijdens de procedure verzoekt de curator Alsberg nog om op een aantal pagina’s van de conclusie van antwoord van

de bestuurders te reageren. De rechtbank veroordeelt de bestuurders uiteindelijk hoofdelijk tot het betalen van een schadevergoeding aan de curator van € 805.355.

De bestuurders komen in hoger beroep tegen dit vonnis en laten daarbij een memo maken door een eigen deskundige over de waarde van de verhuurcontracten. Die deskundige stelt vast dat de verhuurcontracten een negatieve contante waarde hebben. Het hof vernietigt dan ook het vonnis van de rechtbank, omdat niet is komen vast te staan dat de activa van DES voor een te laag bedrag zijn verkocht.

De bestuurders dienen ondertussen een tuchtklacht in bij de Accountantskamer tegen Alsberg, die gegrond wordt verklaard. In de onderhavige procedure vorderen de bestuurders en SportLED vervolgens een verklaring voor recht dat Alsberg onrechtmatig heeft gehandeld jegens hen, en een schadevergoeding voor de verweerkosten en bijstand van circa € 450.000 en gederfde winst bij SportLED van € 1.000.000. De rechtbank wijst de vorderingen grotendeels toe.

Alsberg komt tegen dit vonnis in hoger beroep. Het hof oordeelt, net als de rechtbank, dat Alsberg haar zorgplicht als accountant heeft geschonden, en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld. Zij heeft namelijk in het Alsberg-rapport de indruk gewekt dat zij de waarde van de verhuurcontracten heeft vastgesteld, door gebruik te maken van het begrip *contractwaarde*. Daarbij heeft Alsberg niet ingegrepen toen zij doorkreeg dat de curator het Alsberg-rapport in de procedure tegen de bestuurders en SportLED gebruikte en er daarbij foutief van uitging dat Alsberg de contractwaarde van de verhuurcontracten had vastgesteld.

Het hof wijst de schadevergoeding voor de verweerkosten grotendeels toe. Een aantal kosten is echter onvoldoende onderbouwd, aldus het hof. Ook de gederfde winst wordt niet toegewezen omdat volgens het hof niet kan worden vastgesteld dat SportLED deze winst daadwerkelijk heeft misgelopen door het handelen van Alsberg. Het hof veroordeelt Alsberg uiteindelijk tot betaling van circa € 320.575.

S. Zonneveld, november 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:2297

Zaaknummer: 200.315.409/01

Rechters: M.P.J. Ruijpers, H.J.M. Burg en F.M.A. Potter

Advocaten: J.S. van Daal en J.H. van der Weide

Wetsartikelen: 6:162 BW